

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2006, č. j. 16373/06-1400, č. j. 16374/06-1400, č. j. 16375/06-1400, a č. j. 16378/06-1400, v řízení o kasační stížnosti žalobce a o kasační stížnosti podané M. K., proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 23. 7. 2008, č. j. 59 Ca 52/2007 - 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost podaná M. K. **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označenými rozhodnutími žalovaný zamítl žalobcova odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jimiž Finanční úřad v Novém Boru žalobci doměřil daň z nemovitostí za zdaňovací období let 2001 až 2004.

Řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, krajský soud zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, usnesením ze dne 23. 7. 2008, neboť žalobce nezaplatil soudní poplatek za žalobu ve lhůtě stanovené výzvou soudu.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas blíže neodůvodněnou kasační stížnost. Vedle žalobce podala proti předmětnému usnesení kasační stížnost též (jeho manželka) M. K.

I. Kasační stížnost žalobce

V první řadě je nutno uvést, že krajský soud s ohledem na povahu kasační stížností napadeného rozhodnutí správně netrval jak na podmínce zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, tak na zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, neboť by to způsobilo jen řetězení téhož problému [v daném případě krajský soud již usnesením ze dne 10. 1. 2008 (č. l. 53) zamítl žalobcovu žádost o osvobození od soudních poplatků], případně by mohlo vést k nepřipustnému odepření přístupu k Nejvyššímu správnímu soudu (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č.j. 4 Ans 5/2008 - 65, www.nssoud.cz).

Protože žalobcova kasační stížnost neobsahovala všechny náležitosti, krajský soud ho usnesením ze dne 14. 8. 2008 (č. l. 101) vyzval mimo jiné i k tomu, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o konkrétní důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně ho poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobci bylo usnesení řádně doručeno dne 15. 8. 2008. Ve stanovené lhůtě však žalobce vady podání neodstranil, ani nepožádal o prodloužení této lhůty. Pouze podáním doručeným soudem v elektronické formě (s elektronickým podpisem podle zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů) dne 22. 9. 2008, tedy po uplynutí stanovené lhůty, označil formálně jako důvody pro podání kasační stížnosti ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala dostatečně určitá tvrzení, z jakých důvodů stěžovatel rozsudek napadá, přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale není dostačující, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvede některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatel v doplnění kasační stížnosti pouze označil jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností, tedy jaké nezákonnosti se soud rozhodnutím o zastavení řízení o žalobě dopustil, resp. jaké vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, soud učinil, nebo v čem případně spočívala zmatečnost řízení před soudem (k otázce důvodů přicházejících do úvahy při podání kasační stížnosti proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu či o zastavení řízení srov. č. 625/2005 Sb. NSS), jsou

však stížena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejich důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Podání stěžovatele tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, krajský soud ho proto správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud žalobcovu kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.

II. Kasační stížnost podaná M. K.

Pokud jde o kasační stížnost podanou M. K. (žalobcovou manželkou), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Podle § 102 s. ř. s. je k podání kasační stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví oprávněn pouze účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba na tomto řízení zúčastněná.

M. K. nebyla účastníkem řízení o žalobě (nepodala návrh na zahájení řízení - žalobu) a formálně nebyla ani osobou na tomto řízení zúčastněnou. Těmi jsou totiž pouze osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného (správního) rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Jak uvedeno již výše, M. K. sice nebyla účastníkem řízení o žalobě, a splňuje tak jednu z uvedených podmínek; i kdyby se však domnívala, že vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu byla dotčena ve svých právech (čemuž by mohlo nasvědčovat žalobcovo tvrzení z jeho doplnění žaloby ze dne 13. 6. 2007, že jmenovaná byla vzhledem ke spoluvlastnictví zdaňovaných nemovitostí jedním ze zákonných účastníků daňového řízení, správce daně s ní však vůbec nejednal), a že tedy splnila i druhou podmínku ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., je zřejmé, že nesplňuje podmínku třetí, neboť soudu výslovně neoznámila, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Navíc, předmětem kasačního řízení je v dané věci posouzení zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, tedy rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto výhradně o procesním právu žalobce. I kdyby jmenovaná splňovala všechny výše uvedené podmínky a tedy byla osobou zúčastněnou na řízení, nemohla by v tomto případě podat proti tomuto rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, neboť napadené rozhodnutí se mohlo dotknout toliko práv a povinností osoby, která svoje práva podáním žaloby uplatnila (žalobce) a nikoliv práv a povinností dalších osob (k tomu obdobně např. č. 1535/2008 Sb. NSS). Opačný výklad by vedl k

absurdní situaci, kdy by osoba zúčastněná na řízení mohla kasační stížností napadat porušení procesních práv žalobce, a ve svém důsledku se tak domáhat pokračování v řízení, jež sama neiniciovala.

Vzhledem k tomu, že nedostatek aktivní věcné legitimace M. K. byl zcela zjevný (srov. č. 1043/2007 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud jí podanou kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.

III. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu